

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ ΖΩΗΣ

ΥΠΕΡΦΥΣΙΚΕΣ ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΟΠΤΑΣΙΕΣ

Ο καπετάνιος και η οπτασία του αδελφού του. Καταρσεής στον ώκεανο. Στη Ν. Υόρκη. Το θλιβερό τηλεγράφημα. 'Η ύπνεσσις ενός γιατρού. «Όταν πεθάνω, θά σέ ειδοποιήσω, σπάζοντας τ' άμπαξούρ τής λάμπας!». Ο άνεξηγητοί κρέτοι. Τ'ό σπασίμο τού άμπαξούρ. 'Η εξήγησις τού μυστηρίου. 'Η οπτασία τής γηραιάς κυρίας, κτλ. κτλ.

οράζονο θόρυβο. Τέντωσε άμέσως τ' αυτιά του κ' άφουγκράστηκε. 'Ο θόρυβος άκούστηκε πλάι του, μά δέν μωροούσε νά καταλάβη άπό τού μέρους, άκριβώς, προσήλθε.

Καθώς περιέφερε τ'ό βλέμμα του γύρω ελθε έξαρνα κάτι πού τόν έκανε νά τιναχθή θόρως. Σε μία γωνιά τής καμίνιας του άντίκρισε τή μορφή τού μικροτέρου άδελφού του, ό όποιος βρισκόταν στην παρτίδα τους, στην 'Αγγλία. Στη μορφή εκείνη ήταν άπεκκομισμένο ένα θλιβερό χαμόγελο.

'Ο πλοίαρχος Μάρρουατ τοιμάστηκε νά μιλήση, αλλά δέν πρόφτασε νά τ'ό κάνει, γιατί ή μορφή τού άδελφού του έγινε άμέσως άφαντη.

Γιά κάμποσην ώρα, ό πλοίαρχος έμεινε άκίνητος, με τ'ά μάτια καρφωμένα στη γωνιά τής καμίνιας, περιμένοντας νά έμφανιστή και πάλιν ή οπτασία. Μάταια, όμως, περιμένο. Κατόπιν κτύπησε τόν ήμεροδείκτη και τ'ό ρολόι του. 'Ηταν ή ώρα έντεκα τής 17ης Μαρτίου. Τ'ό ταξίδι συνεχίστηκε κ' όταν φτάσανε στη Νέα 'Υόρκη, ό πρώτος τής εταιρείας έδωσε στον πλοίαρχο ένα τηλεγράφημα, τ'ό όποιον προερχόταν άπ' τήν οικογένειά του και τόν πληροφορούσε ότι στις 17 Μαρτίου, 11 τή νύχτα, είχε πεθάνει ό μικρότερος άδελφός του, εκείνος δηλαδή, τού όποιου τήν οπτασία είχε ιδεί νά έμφανίζεται στη γωνιά τής καμίνιας του!

* * *

'Ενα άλλο σχετικό περιστατικό, άσάμην πού περιεργό, εινε και τ'ό εξής :

Τόν Μάη τού 1910, ένας Γάλλος γιατρούς κουνέντιασε γιά τ'ά τηλεπαθητικά φαινόμενα και γιά τήν έμφάνισι όπτασιών άνδράπων έτοιμοθανάτων, κ' έναν άλλον συνάδελφό του, ό όποιος είχε πάει γιά λίγον καιρό στην γαλλική πρωτεύουσα άπ' τήν επαρχία, στην όποία ήταν έγκατεστημένος.

— Λοιπόν, άκούσε με, άγαπητέ μου φίλε, ελθε ό επαρχιώτης γιατρούς. 'Εάν συμβεί νά πεθάνω γρηγορώτερα άπό σένα, πράγμα πού εινε πιθανόν, άφου είμαι πού ήλικιωμένος, θά προσπαθήσω νά έμφανισθώ μπροστά σου τήν ώρα τού θανάτου μου.

— Καλά, αλλά με πούδν τρόπο θά με ειδοποιήσης; ρώτησε ό Παριζιάνος γιατρούς.

'Η κουνέντια αυτή γινόταν μέσα στην τραπέζαρια. 'Ο επαρχιώτης γιατρούς έδειξε στό συνάδελφό του τ'ό μιλν κροστάλλινο άμπαξούρ πού ήταν πάνω άπ' τή λάμπα τού γυαλιού και ειπε :

— Νά, θά σέ ειδοποιήσω κ' αυτό τ'ό άμπαξούρ.

— Δηλαδή;

— Θά προσπαθήσω νά τ'ό σπάσω.

Σε λίγες μέρες ό επαρχιώτης γιατρούς έφυγε γιά τήν επαρχία του κ' επί άρκετών καιρό όι δύο φίλοι δέν ιδωθήκαν, ούτε κ' άλληλογράφησαν.

Όταν θράδν Δεκεμβρίου ό Παριζιάνος γιατρούς δειτνούσε στην τραπέζαρια, μαζί με τήν αδελφή του, όταν άκουσε άξαφνα κάτι παράξενους κρότους πάνω άπ' τ'ό κεφάλι του. 'Επρόσεξε καλύτερα και τού φάνηκε σάν κάποιος νά χτυπούσε με τ'ά δάχτυλά του τ'ό άμπαξούρ.

Ότε στιγμή, δέβαια, δέν πήγε ό νούς του στην κουνέντια πού είχε κάνει με τ'ό συνάδελφό του και στην υπόσχεσι πού τούχε δώσει εκείνος. 'Υπέθεσε πώς ήταν πούδν ήχο τού τ'ό τ'ό λάμπας και πώς έτριζε τ'ό γυαλί άπ' τήν υπερβολική ζέστη. Χαμήλωσε, λοιπόν, τ'ό φως, αλλά ό παράξενος κρότος εξακολούθησαν ως τ'ό τέλος τού

δειτνου, πού συχνοί και πού δυνατοί.

'Όταν τελείωσαν τ'ό φαγητό τους, σπρωθήκαν με τήν αδελφή του νά θυδν έξω άπ' τήν τραπέζαρια. Βγαίνοντας όμως, άντελήφθη ότι όι χτύποι στό άμπαξούρ σταμάτησαν άποτόμως.

Τ'ό παράξενο αυτό φαινόμενο επανελήφθη πέντε-έξη βραδείες στη σειρά. 'Ο γιατρούς έσπασε τ'ό κεφάλι του γιά νά εξηγήση τήν αίτια τών κρότων, χωρίς νά πηγαίνη ώστόσο ό νούς του στην υπόσχεσι τού φίλου του.

Στ'ό τέλος, ένα άπόγευμα συνέθη κάτι άκόμη πού παράξενο: 'Η ύπνετριά του βρισκόταν έξω, ή αδελφή του ήταν στό μπαλκόνι κ' ό γιατρούς καθόταν και διάβαζε μέσα στό γραφείο του, όταν, σε κάποια στιγμή, άκουσε έναν κρότο δυνατό, σάν σπασίμο γυαλιού μέσα στην τραπέζαρια. Τόν ίδιο κρότο είχε άκούσει κ' ή αδελφή του και έτριξαν στην τραπέζαρια νά δούν τι συμβαίνει. Είδαν τότε ότι είχε κοπεί ένα μεγάλο κομμάτι άπ' τ'ό άμπαξούρ τής λάμπας κ' είχε πέσει στό τραπέζι.

Τ'ό άλλο κομμάτι είχε μείνει στη θέσι του πάνω άπ' τή λάμπα.

Τ'ό σπασίμο ήταν πούδν περιεργό. Θά νόμιζε κανείς ότι κάποιος είχε κόψει με τ'ό χέρι του τ'ό άμπαξούρ στό δύο κ' είχε ρίξει τ'ό ένα κομμάτι κάτω. Και όμως, στό σπίτι δέν ήταν κανένας άλλος τή στιγμή αυτή, έκτός άπό τούς δύο τους. 'Η ύπνετριά είχε βγει έξω, και ή πόρτα καθώς και τ'ά παράθυρα ήταν κλειστά.

'Ωστόσο ούτε τή φορά αυτή πήγε ό νούς τού γιατρού στό τί συνέβαινε πραγματικώς.

'Επειτ' άπό δύο μέρες, όμως, συναντήθηκε με κάποιον γνωστό του, ό όποιος έμεινε στην ίδια επαρχιακή πόλι με τόν φίλο του γιατρού. 'Εμπε λουπόν άπό αυτόν ότι ό συνάδελφός του είχε πεθάνει στις 28 Δεκεμβρίου, τ'ό ίδιο άπόγευμα πού έσπασε τ'ό άμπαξούρ, άφου πάλαψε με τ'ό θάνατο, πέντε-έξη μέρες, τ'ες μέρες δηλαδή πού άκουγόντουσαν στό άμπαξούρ όι παράξενοι χτύποι.

* * *

'Αλλο άκόμη πού περιεργό περιστατικό περιγράφει στό τελευταίο φύλλο ενός άγγλικού περιοδικού ό Λονδρέζος γιατρούς Μτύροου.

—'Ενα άπόγευμα, γράφει ό δόκτωρ Μτύροου, ή γυναίκα μου έπαρνε τ'ό τσάι στό σπίτι μας μαζί με τέσσαρες γνωστές τής κυρίες, άπ' τις όποιες ή δυό ήταν στενές τής φίλες. 'Η μία άπ' τις άλλες δυό είχε ιδιότητες μέντιμου και χρησιμοποιήθηκε άρκετές φορές σε πειράματα μαγνητισμού κ' ύπνωτισμού.

Λίγο άργότερα έφτασα και γώ στό σπίτι και κάθησα με πάφο μαζί τους τ'ό τσάι. Κουνέντιασαμε γιά διάφορα πράγματα, γιά τ'ά όποια μπορεί κανείς νά μιλήση με γυναίκες, και έντελώς άσχετα με τόν ύπνωτισμό και με τήν τηλεπάθεια.

Ξαφνικά, ή' μά άπ' τις κυρίες, εκείνη πού είχε ιδιότητες μέντιμου, φώναξε δείχνοντας τή μία γωνιά τού σαλονού :

—Με συγχωρείτε, αλλά πού εινε αυτή ή γρηούλα;

'Όλοι κιντάξαμε στη γωνιά εκείνη, μά δέν είδαμε κανένα. 'Η κυρία όμως επέμεινε κ' άρχισε νά μ'ς περιγράφη λεπτομερώς τ'ά χαρακτηριστικά τής γυναίκας πού είχε έμφανισθεί.

Προσέχοντας στην περιγραφή πού μ'ς έκανε, εγώ κ' ή σιζυγία μου, άντελήφθημε ότι τ'ά χαρακτηριστικά πού μ'ς ανέφερε έμοιαζαν καταπληκτικά με τ'άς γνωστές μιας κυρίας, πού ήμιασμενής, ή όποια, άπ' τ'ά παιδικά μου χρόνια, έτρισε εξαιρετική άγάπη γιά μένα, κ' ή όποια ήταν έρενη.

'Ωστόσο δέν άποδώσαμε κίμνιά εξαιρετική σημασία στην έμφάνισι τής οπτασίας κ' εξακολούθησαμε τήν συνομιλία μας.

'Επειτα, όμως, άπό δύο ήμερες, έτριχε νά πάμε μαζί με τήν γυναίκα μου νά έπισκεφθούμε τήν μητέρα μου, και, μεταξυ τών άλλων, τής είπαμε γιά τήν οπτασία πού είχε ιδεί ή επισκέπτριά μας.

—Και ξέρεις, μητέρα, έπρόσθεσα εγώ. Τ'ά χαρακτηριστικά τής γρηούλας πού μ'ς περιέγραψε ή κυρία, έμοιαζαν στην έντέλειά με τής μιστρως Γνώουεν, τής φίλης σου.

—'Αχ, μη μου τήν θυμίζεις, άπάντησε λυπημένη ή μητέρα μου. Πέθανε ή καίμενη προχθές τ' άπόγευμα!...

'Εμεινα κατάπληκτος άπό τήν άγγελία τού θανάτου της. Είχε πεθάνει δηλαδή τήν ώρα άκριβώς πού ή επισκέπτριά μας είχε ιδεί τήν οπτασία τής στην γωνιά τού σαλονού.

